

گزارش برنامه ۲۴مین سالگرد کشتار زندانیان سیاسی در استکهلم

کانون زندانیان سیاسی ایران (در تبعید) واحد استکهلم، روز شنبه بیست و دوم سپتامبر طبق روال سال‌های گذشته، مراسمی بیاد و در گرامی داشت به خون خفته گان دهه شصت در استکهلم برگزار کرد. سالن به شکل بسیار زیبایی با هزاران نام جان سپرده گان دهه شصت و ستاره های سرخ تزیین شده بود.

برنامه با متن کوتاهی که شهین پویا، مجری برنامه تحت عنوان "هرگز فراموش نمی‌کنیم، هرگز نمی‌بخشیم" قرائت کرد، آغاز شد و سپس حضار بیاد و در گرامی داشت جان سپردگان دهه شصت، قبل و بعد از آن، یک دقیقه به پا ایستاده و کف زدند.

رویای صادقی، نخستین مهمان مراسم بود که با صدای دلنشین اش سرود "ای زندانی" را با همراهی پیانوی آرش اجرا کرد.

نخستین سخنران مهمان، نویسنده و شاعر تبعیدی، حسن حسام بود. وی در بخشی از گفتار کوتاه خود با عنوان "بی داد را داد!" مروری داشت بر کشتار زندانیان سیاسی در دهه شصت. در بخشی از این گفتار آمده است: "...چنان که همه شاهدیم در همچنان بر همان پاشنه می چرخد و کارگران، زنان، جوانان، ملیت های ساکن ایران، روشن فکران، روزنامه نگاران، نویسندگان و دیگر اندیشان ... به خاک و خون کشیده می شوند. من نمی خواهم این جا وقایع سال پنجاه و هفت به بعد را مرور کنم. می خواهم بگویم رژیم جمهوری اسلامی ایران در تمامیتش از همان فردای انقلاب، از همان روزی که بر گرده انقلابی متناقض سوار شد، دگر اندیشان را یا ترور کرد یا به زندان انداخت، شکنجه کرد و به اشکال مختلف به قتل رسانید." متن کامل گفتار در این لینک؛ ["گفتار"](#) موجود است.

حسن حسام، در ادامه به شعرخوانی پرداخت و چند شعر از شعرهای زیبای خود را که به ویژه در مناسبت با بیدادگری ها رژیم در زندان سروده است، برای حضار خواند.

فیلم چهل و پنج دقیقه ای مرحله اول دادگاه ایران تریبونال در لندن، برنامه بعدی بود که به نمایش در آمد. این فیلم با استقبال بی نظیر شرکت کنندگان در برنامه یادمان مواجه شد. این فیلم ترکیبی است از شماری از شهادت های دادگاه لندن، مصاحبه با برخی از خانواده ها در باره تأثیراتی که دادگاه مرحله اول بر آنها داشته و مصاحبه با سخنگویان کارزار ایران تریبونال که نحوه شکل گیری و روند فعالیت های کارزار را ترسیم می کنند. فیلم در این لینک؛ ["فیلم"](#) قابل دسترسی است.

گیسو شاکری، خواننده معترض تبعیدی، مهمان بعدی برنامه بود. وی، پیش از اجرای برنامه، طی گفتاری با این عبارت " که "نه فراموش می کنیم، نه می بخشیم" یاد جان سپرده گان دهه شصت را گرامی داشت. وی در بخشی از گفتار خود گفت: " ما هم چنان، مانند هرسال می گونیم "نه فراموش می کنیم، نه می بخشیم". این یک خواست انسانی و انقلابی و ارزش گذاری به انسان و آزادی است و نه انتقام جویانه. انتقام، خواست هیچ انسان پیشتاز و انقلابی نیست. یک انسان آگاه که در جستجوی دنیایی انسانی است، نمی تواند در پی انتقام باشد. خواست ما، نشان دادن جنایت کاران در یک دادگاه مردمی است." وی در ادامه گفت: " اینجا هستیم تا این غافله تاریخ را به عنوان نسل شاهد به آیندگان منتقل کنیم." گیسو، در ادامه، به اجرای چند ترانه زیبا پرداخت.

آخرین برنامه، میزگردی بود با میزبانی بهرام رحمانی، فعال سیاسی و دبیر کانون نویسندگان ایران در تبعید و حضور پنج تن از اعضای خانواده های جان سپردگان دهه شصت که در مرحله اول دادگاه ایران تریبونال در لندن شهادت دادند. بهرام رحمانی در مقدمه کوتاهی، گفت: " آنچه که شما امسال شاهد تغییر برنامه های کانون زندانیان سیاسی هستید، این است که کانون زندانیان سیاسی هر سال به طور سنتی تعدادی از زندانیان سیاسی سابق و جان بدربرندگان از زندان های جمهوری اسلامی را دعوت می کرد و آنها در باره مشاهدات و خاطرات خودشان در زندان های صحبت می کردند. ولی امسال یک اتفاق مهمی روی داده و به خاطر این رویداد مهم امسال این برنامه تغییر پیدا کرده و شکل نوینی به خود گرفته است. این واقعه مهم، اولین بخش دادگاه بین المللی ایران تریبونال برای محاکمه جمهوری اسلامی است که در لندن برگزار شد. این واقعه بسیار مهمی است. سال ها، نیروی های سیاسی تلاش می کردند با توسل به سنت های رایج، از جمله دادگاه راسل که به طور سمبلیک آمریکا را به خاطر حمله به ویتنام محاکمه کرد، جمهوری اسلامی را به محاکمه بکشند. ویژگی این نوع دادگاه ها در این است که افکار عمومی را متوجه آن جنایت و آن اتفاق می کنند. دادگاه ایران

تریبونال که به مدت پنج روز در لندن برگزار شد توانست در سطح وسیعی جامعه ایران و بین المللی را متوجه جنایاتی کند که در دهه شصت در زندان های جمهوری اسلامی رخ داد و از فراموشی آن جلوگیری کند. وی در بخش دیگری از گفتار خود، گفت: " فراموشی یه این معنی که اگر جامعه ای تاریخ خود را فراموش کند، نمی تواند آنچه را که در گذشته اتفاق افتاده مورد بررسی قرار دهد و در آینده دچار اشتباهات دیگری می شود." وی در بخش دیگری از گفتار خود گفت: "دادگاه راسل را جمعی از روشنفکران برگزار کردند و تفاوت دادگاه ایران تریبونال با دادگاه راسل در این است که جان بدربرندگان از زندان های جمهوری اسلامی و خانواده هائی که عزیزان شان را در زندان های جمهوری اسلامی کشتند، به طور مستقیم دست اندرکار آن هستند. در لندن فضای بسیاری سنگین بر دادگاه حاکم بود و بارها بر سرنگونی جمهوری اسلامی تاکید شد. یک از ویژگی های این دادگاه این است که ایندولوژی خاصی را نمایندگی نمی کند، هیچ نوع طبقه ای را نمایندگی نمی کند، فرا سازمانی و فرا طبقاتی است. زیرا دفاع از حرمت انسانی، به چپ و راست محدود نمی شود. این دادگاه با استقبال وسیع سازمان های سیاسی و ایرانیان خارج کشور مواجه شد و با قدرت به کار خود ادامه می دهد." وی، بعد از گفتار کوتاه خود، به معرفی شرکت کنندگان در میزگرد پرداخت و گفت، همه ما در استکهلم چهره مادر عصمت وصدای قوی وی را تظاهرات ها دیده و شنیده ایم، رویا اشرف آبادی، رویا رضائی جهرمی، گیتا رستم علی پور و هدیه شمسی، عزیزان شرکت کننده در میزگرد هستند. به درخواست بهرام، شرکت کنندگان در میزگرد به ترتیب خود را معرفی کردند. رویا اشرف آبادی گفت: "خواهرم کبری غیائی را زمانی که بیست و سه سال داشت، اول فروردین، روز تولدش دستگیر شد و بعد از ۹ ماه اعدام شد. " رویا رضائی جهرمی گفت: "من خواهر چهار جان باخته هستم که در سال های ۶۱ و ۶۲ و ۶۷ اعدام شدند." گیتا رستم علی پور گفت: "من گیتا هستم و سال شصت و یک همسرم و سال ۶۷ برادرم و همسر خواهرم را از دست دادم." مادر عصمت گفت سه تا از برادرهایم، محمود وطن پرست، علی وطن پرست و منوچهر وطن پرست و دخترم اعظم صیادی، هفده ساله بود و چه شکنجه ها و بلاهائی که بسرش آوردند، اعدام شدند. دختر دیگرم، جلیله صیادی، بیست و یک ساله بود و از دو طبقه پرت اش کردند و کشته شد. دامادم و دو برادرش را کشتند و تمام خانواده شان زندان بودند. خواهرزاده ام جوان رحمانی یازده ساله بود که اعدام شد. هدیه شمسی ضمن معرفی خود گفت، پدرم همراه خیلی های دیگر در تابستان شصت و هفت کشته شد.

بهرام رحمانی، در ادامه میزگرد، دو سوال زیر را در دو بخش از شرکت کنندگان در میزگرد پرسید. پاسخ هائی که به این دو سوال داده شد، شرکت کنندگان در برنامه را بشدت تحت تاثیر قرار داد. در پایان میزگرد، جمعیت، که تحت تاثیر صحبت مهمانان میزگرد قرار گرفته بودند، به احترام شان به پا ایستادند و به افتخارشان دقایقی کف زدند.

- مرحله اول دادگاه ایران تریبونال در لندن چه تاثیری بر روی شما اعضای خانواده ها داشت؟
- حدود سه ماه از بخش نخست دادگاه ایران تریبونال در لندن می گذرد، توی این سه ماه شما در صحبت های خصوصی، عمومی و به هر رو، آنچه که دیگران در باره این تریبونال قضاوت کردند را شنیدید، احساس شما نسبت به این قضاوت های چه بود؟

در پایان میزگرد، بهرامی رحمانی ضمن تشکر از شرکت کنندگان در میزگرد، گفت، به امید اینکه جمهوری اسلامی با قدرت مردمی و نه با جنگ امپریالیستی سرنگون شود و بتوانیم حکومتی روی کار بیاوریم که نه مافوق مردم بلکه در کنترل مردم باشد. آن حکومت، اولین وظیفه اش باید احترام به حرمت و موجودیت انسانی باشد. زندانهای سیاسی به موزه تبدیل بشوند و هیچ کسی به خاطر باورها و اندیشه ها و نوشته ها و فعالیت های سیاسی اش زندانی نشود.

فیلم برنامه بیست و چهارمین سالگرد استکهلم، به زودی در سایت کانون زندانیان سیاسی ایران(در تبعید)در دسترس عموم قرار خواهد گرفت.

کانون زندانیان سیاسی ایران(در تبعید)-واحد استکهلم

اول اکتبر ۲۰۱۲

